

ΡΩΜΗΣ

Ἐφημερίς τοῦ τῆν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχρη περισσεύματα γενναῖα.

Ἄ Ῥωμῆς τὴν ἰβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ εἰσὶν,
Κι' ἔσαν ἔγω ἔμπνδα — κι' ἔποτε μοὶ κατεβαίνε.
Συνδρομητὰς θὰ δεχθῶμαι — διότι τοὺς ἀνίχομαι,
μοναγὰ ἴσας ἔκπαρχίαις — καὶ ἴσῳ ἔξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχίαις — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν,
Συνδρομὰ γιὰ κάθε χρένο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ἔνα ἑμῶς μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴσῳ χίρι.
Ἄλλ' ἰδῶ συνδρομηταί — δὲν θὰ γίνονται ποτέ,
κι' ὄσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περὶς συνδρομητῆς.
Κι' ὄστε θίλω ντραβέρη — μὴ κανένας κανονίση,
Γράμματα καὶ συδρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μίς ἴσῳ φέρων τὴν ἀντέρα — κι' ὁ Ῥωμῆς μας μὴ δεκρά.

Τέσσαρες Νοεμβρίου,
κι' ἀρχὴ τοῦ πρώτου χρόνου.

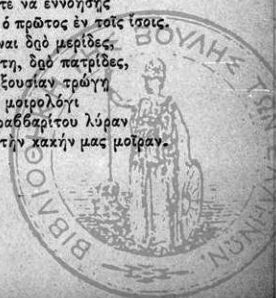
Πούντος διακόσια πέντε καὶ μ' ἔβδμηνι' ἀκόμα,
εἰς τὴ βουλή φρενιάζει τὸ ἔνα κι' ἄλλο κόμμα.

Περικλῆτος, Φασουλής,
σ' ἔνα πάλκο τῆς Βουλῆς.

Π. Πῶ! πῶ! τί κόσμος, Φασουλή!
Φ. Κι' ἀκόμη θάλλη κι' ἄλλος.
Π. Ἀγὼν θὰ γίνη, φαίνεται, σπουδαῖος καὶ μεγάλος.
Φ. Τὸ ζήτημα τὸ Κρητικὸν δὲν εἶναι παιζέ γέλα.
Π. Καλὰ θὰ τὸ γλεντίσωμε...
Φ. Θὰ εἶναι μία τρέλλα.
Π. Ἐκεῖνοι πρὸς τὰ δεξιὰ πῶς λέγονται;
Φ. Προδότεαι.
Π. Κι' οἱ ἄλλοι πρὸς ἀριστερὰ;
Φ. Μεγάλοι πατριῶται.
Τώρα λοιπόν, βρε ἀδελφέ, οἱ τῆς ἀριστερᾶς
θὰ ρίψουν εἰς τοὺς δεξιούς κατάρως φοβερὰς,
καὶ πάντες οἱ ἀριστεροὶ με μηχανικούς ἀγρίους
θὰ τοὺς εἰποῦν τοὺς δεξιούς ριψάσπιδας ἀγρείους,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ θὰ μᾶς εἰποῦν συντόμως
πῶς πρέπει τοὺς Ἰπουργικούς νὰ κόψῃ ἡ λαϊμοτόμος.

Π. Κι' οἱ δεξιοί, βρε Φασουλή;
Φ. Θὰ μᾶς εἰποῦν με τόνον
ὅτι τὸ ἔθνος δι' αὐτῶν θὰ προδεύσῃ μόνον,
πῶς τὰ μεγάλα λόγια των δὲν πάνε στὰ χαμένα
κι' ὄσα ὡς τώρα ἔχαμαν εἶναι καλὰ φτιασμένα.
Ἐτῆς μονοτόνου μας ζωῆς τὸ θολομένον ρεῦμα
πολλάκις τοῦ Συντάγματος σ' ἐξήγησα τὸ πνεῦμα,
ἀλλ' ὅμως δὲν κατῴρθωσες ποτὲ νὰ ἐνοήσῃς
τίς ὁ Τρικούπης, Περικλῆ, κι' ὁ πρώτος ἐν τοῖς ἴσοις.
Πολλάκις σοῦ ἐξήγησα πῶς εἶναι δὲθ μερίδες
δὲθ κόμματα διάφορα, δὲθ κράτη, δὲθ πατριδες,
κι' ὅταν τὸ ἔνα ἐξ αὐτῶν τὴν ἐξουσίαν τρώγῃ
τὸ ἄλλο κόμμα δυνατὸ ἀρχίζει μοιρολόγι
καὶ κλαίει ἀκατάπαυστα με Γκραββαρίτου λύσαν
τὸ μέλλον μας τὸ ἐθνικὸν καὶ τὴν κακίην μας μοίραν.

Τώρα λοιπόν ἐνόησες τὸ πρᾶγμα πῶς συμβαίνει... τοὺς μὲν χορτάτους φυσικῶς μισοῦν οἱ πεινασμένοι, οἱ δὲ χορτάτοι, Περικλῆ, περιφρονῶντες τοὺς, πᾶν ἀγαθὸν φαντάζονται καὶ ἀμύθητος πλούτους, πᾶς ὁ χορταίνων δηλαδὴ ἀνέριος προδότης, πᾶς δὲ νηστεύων κράτιςτος καὶ ποδρος πατριώτης, πᾶς ὁ χορταίνων ἀναίδης καὶ τὴν θεσμῶν ἀνάρτης, πᾶς ὁ νηστεύων εὐσχημὸς καὶ τῆς πατρίδος μάρτυς, πᾶς ὁ χορταίνων ἀθρησκος καὶ λάτρης τῶν εἰδώλων, κατὰ τοῦ κράτους τοῦ Χριστοῦ ὑφαίνων πάντα δόλον, πᾶς ὁ νηστεύων ἀξιος στεφάνων ἐπιγείων, τῆς Ἀννης, τοῦ Ἰωακείμ, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. Ὅπότεν δὲ τὰ κόμματα ἰδῆς ἢ ἀλλάξουν τόπον τότε ἀλλάζει, Περικλῆ, καὶ ἡ θέσις τῶν ἀνθρώπων, καὶ οἱ Ἐπιόλται γίνονται μεγάλοι πατριῶται, αὐτοὶ δὲ πάλιν μισαροὶ καὶ ἀτάσθαλοι προδόται. Τοιοῦτον τοῦ Συντάγματος τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα... ἐντεθεν ἢ ἀλήθεια, ἐκείθεν δὲ τὸ ψεῦμα, ὅτι δὲ πῆ ὁ κύριος Πρωτοπουργός τοῦ κράτους θαυμάτων θαῦμα θά φανῆ γιὰ ὅλους τοὺς χορτάτους, καὶ θά φωνάζουν χαίροντες μετὰ κραυγῶν καὶ κρότων ἐνός παρὰ τὸν ἕκαμν τὸν ἐν τοῖς ἴσοις πρώτον,» ὅτι δὲ πῆ, βρὲ Περικλῆ, τὸ Θεοδωρῆ τὸ στόμα θαυμάτων θαῦμα θά φανῆ στὸν νηστικὸν τὸ κόμμα, καὶ θά φωνάζουν καὶ αὐτοὶ τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια : «τὸν ἔριψε τὸν μιᾶρον στοῦ κάρου τὰ σκουπίδια.» Ἄλλ' ὅμως σὺ ἀμέριμος τὰ κόμματα θεωρεῖ καὶ αὐτὸς καὶ ἐκείνους, Περικλῆ, ἐξ ἕμεσης σου συγχώρει. Συγχώρει τὸν χορταίνον θριψάμιον ἢ ἀναγγέλλη, συγχώρει καὶ τὸν νηστικὸν νὰ ἀκούζῃ ὅτι, θέλει καὶ μελανά τὰ μέλλοντα νὰ δῆ καὶ τὰ παρόντα, διότι ἐπιτρέπονται τὰ πάντα στὸν πεινώντα. Συγχώρει ὅλους, Περικλῆ, διὰ πολλὰς αἰτίας... τοιοῦτος εἶναι ὁ θεσμὸς αὐτῆς τῆς πολιτείας, ἀλλ' ἔχομεν καὶ στόμαχον ὡς ἀνθρωποὶ θνητοί, τροφὴν δὲ ἀκατάπαυστον ὁ στόμαχος ἡγεῖται, ἐκ τῆς ἀνάγκης δὲ αὐτῆς ποιοῦμεν πᾶσαν σκίφιν, συμφώνως δὲ πρὸς τὴν καλὴν ἢ τὴν κακὴν τοῦ θρέψιν συλλειτουργεῖ ὀλόκληρον τὸ ἔθνος καὶ τὸ κράτος, εὐδαίμων δὲ ὁ στόμαχος ὁ λειτουργῶν γεμάτος. Ἄλλ' ὅσα σοῦ ὠμίλησα καὶ ἐγὼ περὶ κομμάτων θά τὰ ἰδῆς ὀργήγορα ἐδῶ διὰ πραγμάτων, καὶ στῆριξε στὸ χέρι σου τὴν μίαν παρεϊάν σου καὶ ζεσταίνε καθήμενος τὴν περιφέρειάν σου. Π. Ὁ Δεληγιάννης ἄρχισε νὰ ὀμιλῇ... Φ. Βουβάσου, καὶ ἀμίσως κάμε, Περικλῆ, γαρίδα τὰ στραβὰ σου. Π. Ἄκουσ τί λέει, Φασουλή ; Φ. Ζητεῖ διασαφήσεις. Π. Παρακαλῶ σε, ἀδελφέ, τάστεια νὰ τάφήσης. Φ. Μία κτυπᾷ στὸ γάιδαρο καὶ μία στὸ σαμᾶρι καὶ λέει πῶς ἀν ἤτανε αὐτὸ τὸ παλληκᾶρι σ' ἕνα παπούτσι ἄθραζε τὰ πόδια τῆς Τουρκίας σ' ἐνα ἐθὺς θά ἐπιστράτευε πενήνια ἡλικίας. Π. Ἄκουσον, ἀκουσον καλῶς...

Φ. Ἄκουσ, βρὲ χαλντούρη... διὰ τὴν νόταν, Περικλῆ, φωνάζει τοῦ Τρικούπη, πῶς ἠναγκάσθη ἐξ αὐτῆς ἢ τοῦ Σουλτάνου Πόλη πολλὰ συντάγματα στρατοῦ στὴν Κρήτην ἢ ἀποστείλη. Π. Ἀπαίσιον τὸ ἀκουσμά... Φ. Κατεπροδόδ' ἡ χώρα... Π. Ἄκουσον, ἀκουσον, μωρέ... Φ. Πῶ ! πῶ ! τί λέει τώρα !... πῶς ὁ Τρικούπης τὸν Σαχῆρ τὸν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ αὐτὸς τὸν ἐγκατέστησε στὰ προδοθέντα μέρη. Π. Κι' ἐμεῖς, μωρέ, ἀπὸ αὐτὰ δὲν πῆραμε χαμπάρι. Τί λέει τώρα ; Φ. Δὲν ἀκούς ; μιλεῖ γιὰ τὸν Γρυπάρη. Π. Κι' αὐτὸς προδότης, Φασουλή ; Φ. Καὶ μετὸ παραπάνω. Π. Κι' αὐτὸς τραμποῦκο, φαίνεται, βραεῖ ἀπ' τὸν Σουλτ. Καινὸν τῆς Κυβερνήσεως γυρεύει τὴν εὐδύνην [τᾶνο. διὰ κακὴν προαίρεσιν καὶ ἐστὶ ὅτε ἀφροσύνην. Π. Πῶ ! πῶ ! χειροκροτήματα !... Φ. Τὸ κόμμα τὸν συγχάριε καὶ ὅλοι τοῦ σφίγγουν τὸ δεξὶ καὶ τὸ ἄριον τοῦ χέρι. Π. Τοὺς ἔσπασε τοὺς δεῖξιους... Φ. Σωτήρα τὸν κηρτώτα... Π. Εὐοὶ ὁ πρωτοκάθεδρος !... Φ. Ὁ Δεληγιάννης ζήτη ! Π. Ἐβράγγησε ἀπ' τῆς φωναῖς καὶ θέλει καραμέλαις. Φ. Νά ! ὁ Τρικούπης ὀμιλεῖ καὶ ἀφησε τῆς τρέλλαις. Π. Τί λέει, βρὲ ; Φ. Ὀρκίζεται εἰς τάσπρα τοῦ φωκῶλα πῶς θάφριναν διὰ παντός οἱ Ἑλληγες τὰ κῶλα καὶ δεύτερον ἀποκλεισμοὺν ἢ ἐκαμναν τὰ κράτη, ἀν ἄλλος τὸ πηδάλιον στὰς χεῖράς του ἐκράτει. Π. Βλέπω 'ς τὰς δύο πτέρυγας πολὺν ἀναθρασμόν. Φ. Ὁ Δεληγιάννης ἄφρισε μετὸν ἀποκλεισμόν, καὶ νῦν μετὰ πᾶσαν δύναμιν φωνάζει τῶν πνευμένων πῶς τοῦτον τὸν προῦκάλεσε ὁ ρητορεύων μόνον. Π. Ἡ πτέρυξ ἢ ἀριστερὰ ἐκ τοῦ θυμοῦ ἀφρίζει. Φ. Πολλὴ ἀντάρα γίνεται καὶ εὐλό μου μωρίζει. Π. Ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ ὁ Πρόεδρος τὸν λόγον, χωρὶς νὰ διδῆ προσοχὴν εἰς ἕνα καὶ ἄλλον φόνον. Φ. Ἄκουσ τί λέει, Περικλῆ ; Φ. Ἄκουσ τώρα κάτι. Ἄν δὲν γενῆ βελτίωσις τῶν οἰκονομικῶν οὐδὲν θά διαπραξώμεν περὶ τῶν Κρητικῶν, ἢ δὲ Τουρκία πάντοτε θά μᾶς ἐμβαλαρῶνῃ, ἀν ἀγογγύσους ἢ Ἑλλάς τοὺς φόρους δὲν πληρώνῃ, καὶ ἀν δὲν τὰ κακαρώσωμε ἀπὸ τὴν πείνα ὅλοι ποτὲ δὲν θά μ' ἐμπορέσωμε νὰ πάρομε τὴν Πόλι. Π. Πολὸ σοστό... Φ. Περίδρομος ἢ ἀκούσω τί συμβαίνει... φωνάζει πῶς εὐρέθημεν ἀπομεινωμένοι. Π. Μὴ χωρατεύεις, Φασουλή... Φ. Βρὲ δὲν σοῦ χωρατεύω. Π. Ἄ ! μπᾶ ! δὲν εἶνε δυνατὸν... αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω,

ἀφοῦ καὶ Αὐτοκράτορες μᾶς ἦλθαν εἰδῶ πέρα
 κι ἡ Γερμανία ἐγίνε μαζί μας συμπαθέρα.
 Φ. Λέγει πῶς ὁ,τι ἔκαμε γιὰ τὸ νησι τῆς Κρήτης
 αὐτὸ θὰ ἔκαμε καὶ πᾶς μὲ γινῶσιν Κυβερνήτης,
 πῶς δὲν ἐμπόδισε ποτὲ κανένα συμπολίτην
 νὰ στείλῃ ὅσα ἤθελε φυσέκια εἰς τὴν Κρήτην,
 πῶς ἰστὰς Δυνάμεις ἐστειλε μιά λυσσασμένη νότα
 κι αὐταῖς ἡ ἀφιλότιμας τοῦ γύρισαν τὰ νῶτα,
 πῶς δὲν εὐρέθη βοήθος καὶ σύμμαχος κανείς,
 πῶς πρὸς ἡμᾶς δὲν φαίνονται οἱ Τούρκ' εἰλικρινεῖς,
 ἀν καὶ ὡς τώρα ἡ Ἑλλάς κι ἡ τοῦ Σουλτάνου Πύλη
 εἰς ἕναν ἤλιο ἀπλώναν τὰ ρούχα των σὰν φίλοι,
 πῶς δὲν μπορεῖ τὰ ἐγγράφα καθόλου νὰ μᾶς δείξῃ,
 πῶς στὸν Σουλτάνο σκέπτεται τὰ δόντια του νὰ τρίξῃ,
 πῶς μιά φορά καὶ ἡ Ἑλλάς τὸν πόλεμο θὰ κάνῃ,
 πῶς τοῦ χωριάτη τὸ σχοινὶ μονὸ ποτὲ δὲν φθάνει,
 ἀλλὰ διπλό, βρὲ Περικλῆ, ἀρκεὶ καὶ περισσεύει,
 πῶς ὑποβάλλει ὁ Σακῆρ τὰ ταπεινά του σέβη,
 κι' ἤξεις ἀφ'ἤξεις, Περικλῆ, οὐ θνήξεις ἐν πολέμῳ ...
 Π. Πές του νὰ πάψῃ, Φασουλῆ, καὶ ἀρχισα νὰ τρέμω.

Φ. Νά ! νά ! κατέβῃ, Περικλῆ ...

Π. Πολλοὶ παραμερίζουν ...

Φ. Οἱ φίλοι τὸν χειροκροτοῦν κι οἱ ἄλλοι τὸν σφυρίζουν.

Π. Τί λές νὰ κάνω, Φασουλῆ ; [ζουν.]

Φ. Γιὰ τοῦτο σκέψου μόνος ...

καὶ χειροκροτεῖ, Περικλῆ, καὶ σφυρίζει συγχρόνως.

Μὰ νά ! στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς ὁ Ράλλης ρητορεύει
 καὶ ἀφῆσέ μὲ ἤσυχον ν' ἀκούσω τί γυρεύει.

Π. Ἀκούς τί λέει ;

Φ. Πιχτεταί μὲ ὄλην του τὴν λύσσαν

καὶ βλέπει τὴν πατρίδα μας ἐκ νέου προδοθεῖσαν,

ὡς σμερδαλέος κεραυνὸς βαρύβρομος ἐνσκήπτει

καὶ ἀναθέματα πολλὰ εἰς τὸν Τρικούπην ρίπτει,

τοῦ λέγει πῶς ἐπούλησεν καὶ τάλογά μας ὅλα

καὶ ὅτι πρέπει νὰ ζευχθῇ αὐτὸς ἰστὰ πυροβόλα.

Π. Δὲν τὸν ρωτᾶς γιὰτί κι αὐτοὶ δὲν ζέβονται σ' ἐκεῖνα;

Φ. Γιὰτί αὐτούς, βρὲ Περικλῆ, τοὺς ἔξεψε ἡ πείνα.

Π. Τί ἄλλο λέει, Φασουλῆ ;

Φ. Ἀκούς πῶς φωνάζει ...

πῶ ! πῶ ! ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ποτήρι βγάξει,

καί ἂν ποσῶς δὲν μ' ἀπατᾷ τὸ ζυδερχέρες μου βλέμμα
 θαρρῶ πῶς εἶναι, Περικλῆ, γαμὰ ἀπὸ αἶμα.
 Π. Τῆς Κρήτης θάναί βέβαια ...
 Φ. Κι' ἀκόμη ἀμφιβάλλεις ;
 σταλαματιὰ σταλαματιὰ τὸ μάζεφε ὁ Ράλλης.
 Μία σταγὼν ἂν προστεθῆ εὐθὺς θὰ ξεχειλίση.
 Π. Ἐστὸ αἶμα ὁ Πρωθυπουργὸς θὰ μᾶς ποδοκυλίση.
 Φ. Γὰ κὺτάξτε τον, Περικλῆ!... ἰδῶ κι' ἔκει τὸ δείχνει.
 Π. Ἰλιγγιώ ...
 Φ. Ἐστὰ πρόσωπα τῶν δεξιῶν τὸ ρίχνει.
 Π. Αἰσθάνομαι στὰς τρίχας του τὸ ρίγος καὶ τὴν φρίκην.
 Φ. Πῶ! πῶ! τῆς Κυβερνήσεως ζητεῖ τὴν καταδίκην.
 Π. Τῶνόντι ἐπροδόθημεν ...
 Φ. Αὐτὸ δὲν εἶναι ψέμμα.
 Π. Δός μας κι' ἐμᾶς, κῦρ Δημητρώ, νὰ πρὸς μὲ λίγο αἶμα.
 Φ. Ἄς πεσῆ, στὸν Πρωθυπουργὸν καὶ τὰσπρατου φωκὸλα.
 Π. Ὁ! ναί! ἀσπέση κι' εἰς αὐτὸν καὶ στὰ παιδιὰ του ὄλα.
 Φ. Ἄμμι ὁ Τρικούσης, μασκαρᾷ, δὲν εἶναι παντρεμμένος.
 Π. Ἀλήθεια τὸ ἐξέχασα γιὰτ' εἶμαι σαστισμένος.
 Φ. Πῶ! πῶ! χειροκροτήματα καὶ ζήτησ γιὰ τὸν Ράλλη!
 Π. Κι' ἐμεῖς τί λές νὰ κάνουμε ;
 Φ. Καὶ μ' ἐρωτᾷς, γαμάλη ;
 χωρὶς καμμιὰ ἐρώτησι τοὺς πάντας χειροκροτεῖται
 καὶ μὴ γαλᾶς γιὰ τίποτα τὸ μαθρὸ σου σπῆτόι.
 Ὡς Ἕλληνας καὶ ὡς ἄνθρωπος προσδέχου κάθε λόγον...
 σωτῆρ του ἔθνους φαίνεται ὁ νησιτικός κι' ὁ τρώγων.
 Μὰ νά! στὸ βῆμα ἐξαλλοὺν κυττάξω τὸν Λεβίδη ...
 Π. Ὅταν γυρίσω νὰ τὸν ἴδω μὲ πάει ριπιτίδι.
 Φ. Ὁ! τὸν καλὸν μας Νικολῆν! ...
 Π. Τί κίτρινος ποῦ εἶναι !
 Φ. Τοιοῦτον τὸν κατήνησαν τοῦ ἔθνους αἱ ὀδύναι.
 Π. Θὰ ξαναβάλω, φαίνεται, τὸν κόμο σὲ μπελάδες.
 Φ. Ἐτσι θὰ ἦσαν κάτιχοι κι' ἐκεῖν' αἱ ἀγελάδες,
 ποῦ εἶδε εἰς τὸν ὕπνον του ὁ Φαραῶ τὸ πάλαι
 καὶ ἀφοραῖ δι' αὐτὰς ἐπλάκωσαν μεγάλαι.
 Π. Ἄκου τί λείε, Φασουλή ...
 Φ. Ὁ νοδὸς μου ὄλος φρίττει ...
 ἀκούω λέξεις φοβεράς, τὰ αἵματα, ἡ Κρήτη,
 ἡ προσοσία, ὁ Σακῆρ, ἐμεῖς, τὰ Μπουτσουνάρια,
 ὦ λιγερὸν καὶ κοππερόν, ὡς ποῦτε, πολλὰχάρια ;
 Π. Τώρα τί κάνει, Φασουλή ;
 Φ. Φοράρει μιὰ μαχαίρα
 καὶ κόβει τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὴν χάραν πέρα πέρα,
 καὶ μὲ πολλὴν ἀπάθειαν ἑστὰ χέρια του τὴν πέρνει
 ὡς ἡ Ἑβραία Ἰουδίθ τοῦ πάλαι Ολοφέρνη.
 Π. Ζήτησ, παιδιὰ, τοῦ Νικολῆ, ποῦ σώζει τὴν πατρίδα.
 Φ. Ποτέ μου φοβερώτερον σὰν τώρα δὲν τὸν εἶδα.

Κτόπω, μωρέ, τὰ χέρια σου καὶ ἀρχισε τὸ κρῖο.
 Π. Χειροκροτεῖ καὶ ἡ Ροζὸς ἑστ' ἀντίκρου θεωρεῖο.
 Φ. Πῶ! πῶ! γιὰ κὺττα, Περικλῆ, ἀπάνω ἑστὸ ταβάνι
 μιάν παλάμην ἀνοικτὴν ...
 Π. Τί λές, βρε μπεχλιδάνη ;
 Φ. Εἶναι τῆς Κρήτης, βρε στραβέ ...
 Π. Κι' ἔκει ψηλὰ τί θέλει ;
 Φ. Καὶ εἰς τὰς δύο πτέρυγας τὰ φάσεκάτης στέλλει,
 καὶ οὕτως ἀνταμειβονται οἱ ρήτορες οἱ τόσοι ...
 Π. Πᾶμε, μωρέ, νὰ φύγωμε πρὶν καὶ σ' ἐμᾶς τὰ δώση.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐκούω Ἡμερολόγιον μὲ πράγματα πολλὰ,
 μὲ τραγουδάκια ὄμορφα καὶ ὀλίγον τι τρελλά,
 ἀλλ' ἔχει καὶ διατριβὰς τὰ μαλα σοβαράς,
 καθὼς καὶ ζώντων καὶ νεκρῶν εἰκόνας γλαφυράς.
 Τὸ διακρίνει καλλονή, κομψότης, ποικιλία,
 πωλεῖται δι' εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

Ἡ Στείρωσις τῆς Γυναίκου τοῦ ἱατροῦ Κινδύνη ...
 καλλίτερον ἀπὸ αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ.
 Βιβλίον ὄντως χρήσιμον εἰς πᾶσάν μας κυρίαν,
 ποῦ θέλει νὰ γεννοβῶλῃ μὲ πρώτῃν εὐκαιρίαν.
 Μόνον αὐτὸ τὸ σύγγραμμα ἡμᾶς δὲν ὠφελεῖ,
 διότ' ἡ γοιμότης μας φημιζέται πολὺ.

Μουσεῖον τῆς Ἀνατολῆς περιεργὸν τὰ μάλα,
 μ' ἐκθέματα πολύτιμα, ὠφέλιμα, μεγάλα,
 ἑστὸ σπῆτι τοῦ Κορομηλά, εἰς τὴν ὄδον Ἐρμού,
 κυρία δ' ἀξιόλογος ἔκει θὰ ἐποπτεύῃ,
 πιστεύομεν δι' ἐπιτάξιν νὰ γίνῃ τοῦ συρμού,
 κι' ἀρχίζει ἀπὸ αὐρίον τὸν κόσμον νὰ μαζεύῃ.
 Μουσεῖον τῆς Ἀνατολῆς ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν,
 ἀθρόον δι' πιστεύομεν νὰ τρέξῃ τὸ κοινόν.

Φωκὸλ, γραβᾷταις διαλεκταῖς, διάφορα καπέλα
 τοῦ Λίνκολν, Μπένιντ καὶ Λαβίλλ, ποῦ εἶναι μιὰ τρελλά,
 ρεπουῦμπλικιας ἀντάμικαις, μπαστούνοια, μανικέτια,
 στολιδία βλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα καμπαέτια,
 δια τῆς ἄρας πράγματα καὶ ἀληθῶς ὠρατια,
 πωλῶνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασιλῆ τοῦ Κασοδῆ,
 ὅπου εὐρίσκειται κοντὰ εἰς τὴν Καπνικαρία,
 κι' ἄς τρέξῃ μὲ τὰ τέσσερα τὸ κάθε κουρατιδόν.

Μικρὰ τοῦ Σώχου κατ' αὐτὰς ἐβγήκε Φυσική,
 γλαφυρωτάτη, σύντομος καὶ πειραματικὴ,
 εὐμυθῶδον πραγματικῶς καὶ καλλίστην βιβλίον
 πρὸς χρῆσιν καὶ ὠφέλιαν Δημοτικῶν Σχολείων.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν οἶς κἀνω — πῶς ἑστὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
 ἑστὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
 μὲ ἑτεροδοξοῖτον Σοδῆ, — ὁρᾷ στὸ λάβι τρεῖς ἑστὸ ἴδι,

μὲ Χμεινον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οὐκοδομήν,
 καὶ μὲ χῆρα δίχως ἔσθρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμά.